

febistand de gange, hvor der er behov for det. Vi har også støttet, når der har været projekter til familieplanlægning, som det hedder, internationalt. Man har simpelt hen børnebegrensning i en række af de lande, hvor lige præcis væksten i antallet af børn er et af de afgørende problemer. Og vi har støttet de ansøgninger, der har været, hvor støtten er gået til at hjælpe regioner, der er særlig hårdt ramt af aids og hiv.

Men egentlig ulandsbistand, hvor man går ud og tager et betragteligt milliardbeløb fra den danske befolkning uden at spørge den danske befolkning og derefter fordeler det i en lille lukket kreds til mere eller mindre tvivlsomme projekter, mener vi ikke moralsk kan forsvares. Det bør være sådan, at hver enkelt dansker selv afgør, hvor og med hvor meget man ønsker at støtte.

Jeg for mit eget vedkommende føler mig decideret utilpas ved tanken om, at en række af mine skattepenge går til at understøtte marxistiske regimer rundtomkring i verden, der undertrykker deres befolkning, og hvor pengene mere eller mindre kun går til at holde disse marxistiske diktatorer og folkeforførere ved magten. Det er et kolossalt moralsk problem for mig at vide, at nogle af mine penge går til dem.

Og derfor vil det være langt mere korrekt, hvis den danske befolkning individuelt tog stilling til, hvor og med hvor meget man ønsker at støtte. Så vil vi også få et langt mere ærligt billede af den danske befolknings offervilje.

Tilhængere af den eksisterende orden bruger så det argument, at så vil Danmark ikke yde nær så meget bistand, som vi gør i dag. Det tror jeg er forkert. Jeg er overbevist om, at den danske befolkning har en stor offervilje, og hvis man er i tvivl om det, er det seneste eksempel jo indsamlingen i anledning af Kosovo, hvor den danske befolkning viste overordentlig stor offervilje og engagement. Så det kan lade sig gøre.

Men grunden til, at den danske befolkning er tvivlsomt indstillet over for en række projekter, er jo, fordi der er en række projekter, der er så skandaløse og så horrible, at det er svært at forsvare, at Danmark giver penge de pågældende steder. En del af debatten i dag har jo primært gået på atomoprustning og Indiens fortsatte brug af og krav om ret til at bruge atomprøvesprængninger, selv om man internationalt har aftalt at lade være med det. Det er én ting; det er en stor ting.

Men går vi ned i de små ting, ja, så er det jo også sådan, at der foregår mishandling af børn, der foregår mishandling af kvinder, der foregår etnisk udrensning og alle mulige andre ubehageligheder, som Danmark ellers på den internationale arena jo er flittig til at tale imod. Og godt for det. Men det er lidt problematisk, når vi så i den anden ende faktisk direkte og indirekte støtter den slags gennem vores ulandsprojekter.

Derfor er det vores opfattelse, at dansk ulandspolitik skal lægges om, så den primært går på et personligt engagement fra den danske befolkning.

Jeg føler så også anledning til at nævne en enkelt ting, som jo desværre aldrig har været gjort til genstand for hverken debat eller godkendelse i Folketinget, nemlig det faktum, at blot fordi en håndfuld bureaukrater i EU-systemet ud fra en eller anden matematisk filosofi lige pludselig kom i tanke om, at den måde, landene opgjorde deres bruttonationalprodukt på, skulle laves om – det er så, hvad det er – udløste det lige pludselig, fordi vi har indbygget den automatik i Danmark, at vi måler vores ulandsbistand i forhold til vores bruttonationalprodukt, eller i forhold til BNI i hvert fald, en stigning i den danske ulandsbistand på over 1 mia. kr. Ikke fordi, der var en aktiv beslutning i Folketinget om, at vi ville give mere, ikke fordi, der var en aktiv beslutning om, at nu burde vi gøre os mere gældende, men som en ren matematisk beregning udløste det bare et større bidrag for den danske befolkning.

Det synes vi ikke er særlig tiltalende, når det foregår på den måde. Der burde først have været en diskussion om, hvorvidt vi ønsker at gøre det, og hvis man ville fastholde EU-bureaukraternes nye beregningsmodel, ja, så burde den danske procent have været sat ned, sådan at beløbet nominelt havde været det samme, frem for at der bare var den automatik.

En sådan automatik gør sig jo ikke gældende hverken for folkepension eller noget som helst andet. Altså hvis regeringens eksperter i Finansministeriet regner forkert, når de skal udregne noget så simpelt som satsreguleringsprocenten, ja, så går man i Folketinget og laver loven om og i Finansudvalget og får aktstykker godkendt.

Når EU-systemet ændrer en beregningsprocent, bevilger man bare over 1 mia. kr. ekstra. Det synes jeg ikke var særlig tiltalende. Og med de bemærkninger vil ministeren opleve, at i Fri-